

Arrest

nr. 159 925 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V HERMANS, die loco advocaat S. DEMEERSSEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2014 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,
(..)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16 augustus 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zij betoogt dat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid. De verwerende partij stelt voorts vast dat er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk wordt gemaakt.

2.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij, door te verwijzen naar het beroep dat zij indiende tegen de beslissing van 27 maart 2014 waarbij haar aanvraag om medische redenen ongegrond werd verklaard, in wezen betwist dat in haar situatie toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Tevens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde hogere rechtsnormen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt de verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan in casu dan ook niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht juncto de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en “*miskennen van het arrest van het EHRM Mohammed v/ Oostenrijk nr. 2283/12 dd. 6 juni 2013*”.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat de negatieve beslissing inzake haar medische regularisatieaanvraag nog in beroep hangende is en dus niet definitief is en dat er aldus geen verwijderingsmaatregel kan genomen worden. Zij stelt dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt indien in het uitwijzingsbevel niet gemotiveerd wordt omtrent de medische problematiek. Zij betoogt dat zij in Mongolië geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische zorgen. Zij voert voorts een gans betoog over de daadwerkelijkheid van het rechtsmiddel en dat haar geen daadwerkelijke bescherming geboden wordt bij gedwongen uitvoering. Zij meent dat niet blijkt of met alle elementen eigen aan haar zaak in casu rekening werd gehouden.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 22 augustus 2013 (ed. 2)), wet in werking getreden op 1 september 2013, en waarnaar voornoemd artikel 75, §2 van de Vreemdelingenwet verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, §1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet tenslotte bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Uit artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt zodoende dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 augustus 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij wendde tegen de beslissing van de commissaris-generaal geen rechtsmiddel aan.

3.4. De aanvraag om medische redenen van de verzoekende partij werd op 4 juni 2012 ontvankelijk verklaard waarbij verzoekende partij tijdelijk op het grondgebied vermocht te verblijven in afwachting van een beslissing ten gronde, beslissing die op 27 maart 2014 werd genomen en waarbij beslist werd dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog verder zou moeten motiveren aangaande de medische problematiek van de verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft voorts tegen deze ongegrondheidsbeslissing een annulatieberoep ingediend bij de Raad. Dit beroep werd evenwel verworpen bij 's Raads arrest nr.159 923 van 14 januari 2016. In zoverre verzoekende partij bovendien de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied mocht afgeleverd worden gelet op het feit dat zij beroep had ingesteld tegen de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot ongegrondheid werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

Voorts wijst de Raad erop dat verzoekende partij lijkt te beweren dat de wettigheid van de ongegrondheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet definitief vaststaat door het indienen van een beroep en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierop niet zou mogen baseren. Een overheidsbeslissing wordt echter vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". Het louter instellen van een beroep bij de Raad heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te weerleggen dat zij zich bevindt in het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat zij niet beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris vermag deze laatste niets anders dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, wederom een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.5. De Raad kan de verzoekende partij wel volgen waar zij opmerkt dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verzoekende partij voert in casu de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, die in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Bijgevolg zal de Raad in eerste instantie de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM bespreken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Waar de verzoekende partij te kennen geeft dat de gemachtigde ten onrechte heeft beslist om haar geen verblijfsmachtiging om medische redenen te geven en waar zij verwijst naar een beroep dat zij tegen deze beslissing van de gemachtigde heeft ingesteld en waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM zal blijken die *mutatis mutandis* ook in de onderhavige zaak kan worden ingeroepen, merkt de Raad op dat uit het voormelde arrest nr. 159 923 van 14 januari 2016 blijkt dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet werd aangetoond aangezien de verzoekende partij niet op ernstige en concrete wijze betwistte of weerlegde dat de benodigde medische opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst, Mongolië. In het thans voorliggende verzoekschrift voert de verzoekende partij geen andere of bijkomende elementen aan die toelaten anders te beslissen. De Raad benadrukt voorts dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partij om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst, wegens de medische aandoening waaraan zij lijdt, zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*.

De Raad kan voorts alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij zich, middels het onderhavige beroep, in elk geval heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kan plaatsvinden. Hij toont thans geenszins een schending aan van artikel 13 van het EVRM, ook al niet om reden dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153.232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM werd aangetoond.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij brengt geen andere elementen aan dan degene die reeds besproken werden zodat evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

3.7. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER